

Formanden:

Undskyld, men der skal ikke diskuteres med formanden. Det var ikke talerens uvidenhed, jeg talte om. Jeg talte om praksis her i tinget.

Glensgård (FP):

Vi har altså set, at den københavnske befolkning er blevet lammet, fordi grupper har besluttet sig til, at nu skal Hovedstadsområdets Trafikselvskab ikke længere fungere. Vi finder det helt urimeligt, og vi håber også, at folketinget vil drage en konsekvens af de ting, der er sket inden for de sidste måneder, hvor det altså er taget enormt til.

Vi takker centrum-demokraterne, fordi de har rejst debatten, og vi håber også, at vi kan få en fornuftig afslutning på den. Vi ser gerne på et dagsordensforslag fra centrum-demokraterne, men naturligvis skal vi lige kende indholdet. Vi håber på, at et sådant dagsordensforslag må være med til at stramme op, nøjagtig på samme måde som dagsordensforslaget i juni måned 1976.

Johan Philipsen (V):

Jeg har to korte kommentarer til indlæg fra de foregående ordførere, inden jeg kommer til den korte redegørelse på venstres vegne.

Når fru Birte Weiss i en passus siger, at det er en dårlig vane at sammenblende begreberne ulovlige og overenskomststridige strejker, så er jeg da selvfølgelig enig. Jeg gør bare opmærksom på, at det vil blive svært at komme ud af denne vane, idet jeg under forberedelsen af denne debat er stødt på, at der ogsåovre i arbejdsministeriet ved en fejltagelse er løbet dem et forkert ord i pennen, så de har betegnet noget som ulovligt, som i realiteten kun er overenskomststridigt.

Det bliver endnu sværere, fordi vi i det, vi diskuterer, opererer med to forskellige ting: nogle strejker, der er overenskomststridige, og nogle fysiske blokader, der er ulovlige. Jeg deltager da gerne i forsøget på at udrydde den dårlige vane, men troen er altså ikke alt for rodfæstet i den henseende.

Jeg hørte for et øjeblik siden på, hvordan hr. Glensgård gjorde et forsøg på at manipulere med tingene, idet han sagde, at når folketinget vedtager nogle overenskomster, så er det dermed en lov osv. Kære folketing, det

var et forsøg på at omgå tingene på en måde, som ikke er rigtig.

Forespørgslen drejer sig om to emner: for det første de kortvarige strejker, også kaldet faglige møder, eller omvendt, og for det andet de fysiske blokader. Hvis denne forespørgsel giver til resultat, at folketinget stadig ser alvorligt på disse to foreteelser, da er det efter min opfattelse en fornuftig udgang.

Forespørgerne efterlyser initiativer fra regeringen, og statsministeren har svaret, at regeringen ikke har aktuelle planer. Dette kan venstre tilslutte sig, og jeg lægger personligt vægt på ordet *aktuelle* planer i den henseende.

Den nugældende lov om arbejdsretten opererer populært sagt med to faser vedrørende disse konflikter. Den første fase, hvor loven i realiteten bestemmer, at arbejdsnedlæggelsen, der er i strid med trufne aftaler, er bodsfri i ca. 2 døgn, er beregnet til, at de pågældende får tid til at tænke sig om, og at en eventuel momentan vrede afløses af fornuftig omtanke. I en eventuel senere fase træder lovens sanktionsbestemmelse med bod osv. i kraft. Og i det videre forløb ender det som oftest med, at arbejdet bliver frit, dvs. at de pågældende ikke længere kan betragtes som ansat i virksomheden.

Det er for mig og venstre et åbent spørgsmål, om det kan nytte at forstærke sanktionerne eller eventuelt lægge dem på et tidligere tidspunkt i en ulovlig arbejdsnedlæggelse, fordi en ændring næppe ville forbedre arbejdsklimaet. Jeg har en lang årrækkes erfaring bag mig, når jeg føjer til, at en hurtig retablering af et godt arbejdsklima er den bedste fremgangsmåde til at få en normal arbejdsydelse igen. Det er et synspunkt, som jeg beder alle lægge megen vægt på.

Men venstre erkender da, at faglige møder ofte har karakter af strejker. De er ikke ulovlige i strafferetlig forstand, men de er i strid med trufne aftaler. Venstre erkender også, at strejkerne – eller faglige møder, om man vil – anvendes som pressionsmiddel på forhold af meget vekslende vigtighed og meget vekslende lødighed. Og vi erkender også, at nedlæggelsen i mange tilfælde rammer en uskyldig tredjepart. Men sandheden er vel den, at ingen kan svare konkret på, om eventuelt stærkere sanktioner ville forbedre forholdene.